

Anı Defteri

ÖZLEM YAZICI YILMAZ

Merhaba, ben hemşire Özlem. Bana anı yazısı yazma fikri önerildiğinde çok düşündüm. Hastalarımı yaşamış olduğum güzel ve mutlu anıları hatırlamaya çalıştım. Onüç yıla yakın yoğun bakım hemşireliği yaptım, yedi yıldır da eğitim hemşiresi olarak çalışıyorum. Oturup anılarımı şöyle bir gözden geçirdiğimde hepsinin de özücü anılar olduğunu farkettim. Mutlu anılar unutuluyor mu, yoksa fazla yaşanmıyor mu diye düşünmekten kendimi alamadım. Hatırlamak o kadar fazla zamanımı aldı ki neredeyse dergiye yetiştiremiyordum.

Sonra bir çocuk hastam geldi aklıma. Yüzü, hala bugün gibi gözlerimin önüne geliyor. Sanırım bugün 12 yaşlarındadır.

1995 yılı idi. Yoğun bakım ünitemizde kardiyoloji, genel cerrahi, nöroloji, nöroşirürji gibi bölümlerden olmak üzere çok çeşitli vakalar yatmaktaydı. Ancak şimdye kadar çocuk hastamız olmamıştı.

Agustos ayında Sercan adında, kol ve bacak kasları felce uğrayan 3 yaşında bir çocuk, yaşadığı solunum zorluğu nedeniyle acil servise getirilmiş, ilk değerlendirme sırasında solunumu durmuş ve hemen solunum cihazına bağlanmıştı. Çocuklara özgü yoğun bakım ünitemiz olmadığı için Sercan'ın genel yoğun bakım ünitesine yatacağı bildirildi. O dönemde yoğun bakım sorumlu hemşiresi olarak çalışmaktaydım, eleman eksikliğimiz vardı ve zor şartlarda çalışmaktaydık. Sercan'ın bakım ve takipleri, ünitedeki en deneyimli hemşire olarak çoğunlukla benim sorumluluğundaydı.

Sercan bir grip infeksiyonu sonrasında bağışıklık sisteminin zarar görmesi sonucu oluştuğu kabul edilen ve ender rastlanan "Gullian Barre Sendromu" tanısıyla tedavi altına alındı.

İlk kez çocuk hastamız olduğu gibi, ilk kez Gullian Barre Sendromu tanısı olan bir vakamız olmuştu. Bir yandan bu konudaki bilgilerimizi artırmaya çalışırken, bir yandan da minik aletlerle çocuğumuza tedavi ve bakım vermeye çalışıyorduk. Bacaklarda parestezi ile birlikte simetrik kuvvet kaybı başlamış ve daha sonra kollara yayılmıştı. Derin tendon refleksleri kaybolmuştu.

Gözleri dışında hiç bir yerini hareket ettiremiyordu. İstatistiklere bakıldığında solunum işlevlerinin takip ve tedavisindeki gelişmelere karşın hastaların %5 kadarı kaybedilmekteydi.

Yetişkin hasta yatağının ortasında minicik bir varlık yaşam savaşı vermekteydi. O kadar minikti ki... Yastık büyük geldiğinden sırtını serum torbası ile destekliyorduk. Damarları incecikti, en küçük numaralı kateterleri kullanıyorduk. Bebek maması ile besliyorduk. Onu bile tolere etmekte güçlük çekmiş ve diyare olmuştu. Birçok mama denemek zorunda kalmıştık. Ateşi çok yüksek seyrediyordu, sürekli soğuk uygulama yapmak durumunda kalıyorduk.

Üç yaşında olmasına rağmen bakışları çok anlamlıydı. O bakışları hayatım boyunca untabileceğimi sanmıyorum. Bakışlarıyla sanki; "Bu duruma dayanmak çok zor, çok acı çekiyorum, bana yardım etmek için uğraş veriyorsunuz, sizi çok iyi anlıyorum, teşekkür ederim" der gibiydi. Gözleriyle sürekli bizi takip eder, yaptıklarımıza dikkatle ve minnetle bakardı. Sercan'a aylar boyunca içimiz titreyerek bakım verdik, gözümüz gibi baktık. Zamanla solunum cihazına destek ihtiyacı azalmaya başladı. Nörolog doktor ve anesteziist gözetiminde yıl sonuna kadar uygulanan tedavi ve bakım sonunda Sercan'ın baş ve kol-bacak hareketleri yeniden başladı. Zaman içinde hareketleri arttı ve konuşmaya başladı. Uzun zamandır konuşamamanın acısını çıkarmakta kararlı gibiydi. Bıcır bıcır konuşuyordu. Servisimizin maskotu olmuştu. Hepimiz onu çok seviyorduk. O da ablalarıyla oynamaya baylıyordu. Ellerini çalıştırmak için onunla birlikte eldivenden balonlar yapıyor, resimler çiziyor, bilgisayarın tuşlarına basıyorduk. Kaslardaki düzelme merkezden uçlara doğru olmaktaydı. En son parmaklarını kullanabilmeye başladı. Ancak, bütün bu süreçte ailesi, özellikle de annesi Sercan'ı bir an olsun bile yalnız bırakmadı.

Rehabilitasyon aşamasında bizleri ziyarete geldiğinde yürüebildiğini görmek bizlere kıvanç ve mutluluk verdi. Üç yaşındaki Sercan yaşama döndürülmüştü...